

proto nebezpečné, je dosaženo již tím, když byla — třebaže bez schválení — uvedena do provozu síť, v naznačeném smyslu skutečně bezvadná. Přihodilo-li se pak přes to nahodilé poškození, nevzniklo z náhody, jež je v příčinné souvislosti s překročením oněch předpisů, neboť překročením tím nebyl zmařen účel, kterému sloužily, by totiž nebyla v provoz uváděna zařízení nevyhovující předloženému projektu a proto nebezpečná. Je sice pravda, že by se v souzeném případě žalobcovo poškození nebylo stalo, kdyby žalovaná nebyla síť — třebaže bezvadnou a odpovídající projektu — napojila elektrickým proudem předčasně, před schválením. V tomto smyslu souvisí škoda ovšem s překročením předpisů a je jím podmíněna. Ale souvislost ta je při správném výkladu § 1311 obč. zák. právně bez významu, protože nekotví v protiprávnosti, totiž v takovém jednání, které by mařilo účely, překročenými předpisy sledované. Je tu sice příčinná souvislost (Bedingungszusammenhang), ale není tu protiprávní souvislosti (Rechtswidrigkeitszusammenhang). Byla-li rozvodná síť ve smyslu oněch předpisů bezvadnou i před schválením a bez něho, byla by škoda nastala, i kdyby žalovaná byla dala provést kolaudaci přede dnem škodlivé události, a nelze tvrditi, že by jinak, po předchozí kolaudaci, nebyla nastala. Zaujav v této otázce odchylné právní stanovisko, nezabýval se odvolací soud dalšími otázkami, jednak, zda rozvodná síť skutečně odpovídala předloženému projektu, jednak, zda žalovaná učinila i co do ostatních součástí, zejména při domovních přípojkách, předepsané nebo podle povahy věci nezbytné bezpečnostní zařízení či zda její dílo bylo vadné, jak jí žalobce vytýká, a pokud tvrzené a snad i zjištěné vady jsou v příčinné souvislosti se zažalovanou škodou.

Čís. 6846.

Na manželi (otci) jest oprávněn domáhati se náhrady ten, kdo poskytl manželce (dítěti) jeho nutné ošetřování zubolékařské. Povinnosti k náhradě nezhodil se manžel (otec) tím, že předem prohlásil, že zakazuje, by někdo jiný místo něho náklad ten činil a že, kdyby přes to jej někdo učinil, mu ho nenahradí. Okolnost, že se po učiněném nákladu dohodla manželka s manželem v ten smysl, že zaplatí všechny své dluhy z minula i v budoucnosti, ať by již stihala manžela zákonná vyživovací povinnost čili nic, nemá vlivu na nárok třetí osoby na náhradu nákladů.

(Rozh. ze dne 25. února 1927, Rv II 484/26.)

Žalobě, již se domáhal zubní lékař na žalovaném zaplacení za zubolékařské ošetření, poskytnuté manželce a dceři žalovaného, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Žalobce, jenž manželce a dceři žalovaného poskytl, což nesporno, nutné ošetřování jako zubní lékař, žádá náhradu podle §u 1042 obč.

zák. na žalovaném, jenž jest jako hlava rodiny podle §u 91 obč. zák. povinen náklad ten uhraditi. Povinnosti k této náhradě se povinný nemohl, jak míní, předem zhostiti prohlášením, že zakazuje, by někdo jiný místo něho náklad ten činil, a že, kdyby přes to jej někdo učinil, mu jej nenahradí. Zákon nestanoví v §u 1042 obč. zák. — rozdílem od §u 1040 o jednatelství bez příkazu — jako podmínku souhlasnou vůli povinného. Nelze proto tento předpoklad do něho vkládati proti jeho doslovu. Předpoklad ten by se také přičil účelu §u 1042, zabezpečiti oprávněným osobám uspokojení nároků plynoucích ze zákona po případě i plněním osob třetích. Neboť, kdyby povinnému, jenž sám nechce splniti svůj zákonný závazek, bylo dovoleno, plnění jeho zakázati i třetím osobám pod ztrátou nároku na náhradu proti němu, odhodlal by se bez naděje na náhradu od osoby ze zákona povinné stěží kdo, nárok ten ukojiti — takřka zálohou — na účet toho, komu to zákon ukládá na prvním místě. Proto není pro řešení sporu podstatným důkaz, jehož pomnutí dovolání vytýká jako vadu řízení podle §u 503 čís. 2 c. ř. s., že žalobce konal práce, o jejichž zaplacení jde, proti vůli žalovaného a přes jeho zákaz. Stejně bezdůvodná je výtka mylného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Netřeba zkoumati správnost názoru odvolacího soudu, že žalobce zákonného závazku, poskytnouti manželce a dceři nutné ošetření zubním lékařem jako část slušné výživy podle §u 91 obč. zák., po zákonu nevyhověl, když manželce odevzdal jen peníze k tomu potřebné, nýbrž by jim byl musil pomoc tu poskytnouti skutečně, in natura. Není toho třeba proto, že soudem prvé stolice bylo učiněno a oprávným řízením zůstalo nedotknuto skutkové zjištění, že žalovaný své manželce nedal na lékařské ošetření ani haléře. Když tomu tak, nižší soudy právně nepochybily, uznavše, že žalovaný nevyhověl závazku podle §u 91 obč. zák. a že proto žalobce, učiniv potřebný náklad za něho, je oprávněn, podle §u 1042 obč. zák. žádati náhradu toho, co takto vynaložil. Na tom nemění nic tvrzení žalovaného, že se mu jeho manželka notářským spisem ze dne 4. listopadu 1925 — to je po době léčení, o jehož placení jde, — zavázala, že sama zaplatí veškeré své dluhy z minula a budoucnosti, ať by již stíhala žalovaného zákonitá povinnost vyživovací nebo ne. Žalobci nárok vznikl tím, že za žalovaného učinil náklad, který podle zákona měl učiniti sám, ale včas neučinil. Jeho takto vzniklý nárok na náhradu nemůže zaniknouti právním jednáním, jímž žalovaný snad dodatečně zapravil neb jinak urovnal manželčin nárok na výživu po té, když žalobce náklad za žalovaného již byl učinil. Dohoda ta se nijak nedotýká nároku na ní nezúčastněného žalobce, zejména mu neposkytuje náhradu jeho nároku, pročež je nadále oprávněn, na žalovaném žádati zaplacení bez ohledu k dohodě tímto podle jeho tvrzení ujednané jen s manželkou.

Čís. 6847.

Reálními břemeny jsou závazky k určitým úkonům, které jsou spojeny s nemovitostí tím způsobem, že každý dočasný vlastník nemovitosti jako takový je povinen konati tyto úkony.

Předmětem držby a vydržení může se státi také právo na opakující